

главата тегне, а сънъ очитѣ
залепя сякашъ. . .

Ручокъ дохажда и слънце пламъкъ
прежуря, пали дърво и камъкъ;
а въ потъ възврѣла гори снагата.
Да карашъ вече кжде ти може?
И кръстъ изправишъ най-сетне Боже,
и вземешъ гладенъ завчасъ торбата.

И лучецъ ежъ,
водица пий. . .

Г р а д у ш к а. Селската неволя е предметъ
и на „Градушка“ — най-динамичното и напрег-
нато стихотворение въ нашата поезия. Неотра-
зимото му въздействие иде преди всичко отъ
факта, че голѣмото чуждо нещастие тукъ е
преживѣно съ силата и искреностъта на едно
неизмѣримо лично нещастие. То не е случайно,
единично: участието на селянина за Яворова е
непрекъснатата верига отъ страдания:

Една, че две, че и три — усилни
и паметни години . . . Боже,
за нѣкой грѣхъ ржце всесилни
издигна ти и насъ наказа.

Кой ли може
неволя клетнишка изказа,
макаръ че вчерашна се дума?
Да бѣше моръ, да бѣше чума,
че въ гроба гърло не гладува,
ни жадува.

А то градушка ни удари,
а той порой ни мжтенъ влѣче,
слана попари, засухъ бѣше,
въ земята зърно се опече. . .